

ROMÁN

JAROSLAVA ČERNÁ

PANÍ
NA SVOJANOVĚ
LÁSKA PEVNĚJŠÍ NEŽ KÁMEN

edice
KLOKAN

Copyright © Jaroslava Černá, 2023

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Jaroslava Černá, 2023

Redakční úprava Drahomíra Smutná

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2023

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-7695-070-2

Láska pevnější než kámen

Věříte v duchy, přízraky, zbloudilé duše, místa se záhadnou energií, paranormální jevy? Možná jste se s ničím takovým ještě nesetkali, možná ano, ale nechcete o tom mluvit, aby vás lidé neměli za blázna. Ale jestli nevěříte, neznamená to, že nevysvětlitelné věci mezi nebem a zemí neexistují.

Vnímavější vědí, o čem mluvím.

Mnoho návštěvníků hradu Svojanova může potvrdit, že jim v některých místnostech naskakovala husí kůže, a jsou i takoví, kteří pátrali po něčem, co zahlédli, a dokonce měli odvahu na hradě přespát, aby věci přišli na kloub.

Podle pověstí se po místnostech hradu potuluje několik zbloudilých duší, a když jsem pátrala po důvodech, přečetla a vyslechla několik příběhů, rozhodla jsem se o ně s vámi podělit.

Kapitola 1

Hrad Svojanov, začátek června roku 1801

„S lečinko, pojd' ještě zpátky do postele, je moc brzy,“ ozval se nevrlý hlas za zády malé Kateřiny. Dívka ale napomínání chůvy neslyšela. Stála u otevřeného okna své útulně zařízené komnaty a jako očarovaná hleděla na nádvoří. Dnes, ještě více než jindy, se jí zdálo, že bydlí na pohádkovém hradě. Milovala pohled z okna, i když jindy dohlédla dále a viděla více. Dnes bylo údolí pod hradem zahaleno v mlze a bílé chuchvalce se válely i na nádvoří.

„Jako by ty kamenné zdi vyrůstaly z mlhy,“ zašeptala jen pro sebe dvanáctiletá dívka a malinko zvedla pohled k vycházejícímu slunci, které proměnilo světlem pronikajících paprsků kamenné zdi i mlhu v čarovné místo.

„Bydlíme na pohádkovém hradě, chůvo, všimla sis toho někdy?“ Kateřina se zvolna otočila k loži své opatrovatelky Adalberty. „Pojd' se taky podívat, než to kouzlo zmizí,“ pobízela chůvu, jenže té se z teplých peřin vůbec nechtělo.

„Zavři to okno, jde sem z venku chlad,“ zavrčela chůva nespokojeně a v duchu si povzdechla. Myslela jsem si, že budu mít s dvanáctiletým dítětem jednoduchou službu, a zatím jen poslouchám o tajemných zákoutích a tichých

hlasech, které k naší Kateřince promlouvají. Ta holka se z toho fantazírování brzy pomine na rozum, hudovala, ale vstala a šourala se ke své svěřenkyni.

„No co, po včerejším dešti je mlhavo,“ pohodila rameny. „Žádná kouzla, jen proměnlivé počasí.“

„A co ta strašidla?“ vykřikla Kateřina a naklonila se z okna, aby lépe viděla. Vzápětí vylekaná dívka chytila ženu za ruku a přinutila ji, aby se pořádně zahleděla na nádvoří.

„Jaká strašidla? To jsou chlapi z vesnice v podhradí a trousí se do soukenické dílny k práci. I když, dnes bude na hradě možná více živo, protože tvůj otec přikázal prorazit novou bránu na horním nádvoří. To bude zase rachot, hluk a spousta prachu. Musíš, Kateřinko, zavřít pořádně okna, ať se nám to nedostane do ložnice,“ napomínala chůva dívku, pak krátce povzdechla a vrátila se ke svému mohutnému loži, aby na sebe navlékla připravené oblečení, přehozené přes pelest.

„A už se taky oblékni, když už jsi tak brzy vstávala. Zajdeme si pro něco k jídlu do kuchyně a pak se dáme do vyšívání.“

„Nebudu vyšívat,“ vzpírala se Kateřina. „Budu se dívat, jak se bourá hradní zeď mezi nádvořími, a musím se tatínka zeptat, proč potřebujeme novou bránu.“

„Přece aby mohly pohodlně projíždět povozy se zbožím a zásobami až k obytné části hradu a sloužící a kuchařky je nemuseli nosit tak daleko,“ vysvětlovala chůva mírně a zaujatá navlékáním sukni si nevšimla, že ji dívka už neposlouchá a zase hledí z okna.

„Tak dost, jdi od toho okna, nebo se ještě nachladíš, a oblékni si teplé šaty.“

„Ado,“ oslovila zamyšleně dívka chůvu přezdívkou, „potřebuji vypátrat, jestli se z mlhy náhodou nevynoří ta paní, která se někdy v noci potuluje po hradě. Slunce za chvíli mlhu rozpustí a ona už se neobjeví.“

„Kdo se neobjeví? Jaká paní? Co si to zase vymýšlíš?“ zlobila se chůva, protože se jí takové divné řeči vůbec nelíbily. Ale nebylo to poprvé, co jí jen tak mimochodem malá Kateřina svěřila, že zahlédla v noci jakousi cizí paní.

„Nic si nevymýšlím, nemůžu za to, že ji nikdo jiný nevidí a nevěříte mi,“ zamračila se dívka, ale pak raději ztichla a nechala na sebe navléct teplé šaty.

„To máš z toho, že ti ten starý správce vypráví hloupé báchorky,“ zlobila se chůva a šněrovala Kateřině šaty na bocích. „Pak vidíš i to, co vidět nemůžeš, a jsi celá popletená. Žádná strašidla na hradě nejsou, ani nikde jinde. Jsou to jen výmysly lidí, kteří se chtějí dělat zajímavými a tebe strašit.“

„Jenže ta mlhavá paní mě nestraší, já se jí nebojím. Ona jen tiše někde projde, něco šeptá, ale já jí nerozumím. Po chvílce zase zmizí, jako ta mlha na nádvoří.“ Kateřina se vyklonila z okna, které už bylo skoro celé zalité ranním sluncem. Pouze vysoké zdi druhého nádvoří kolem obytné budovy vrhaly tmavé stíny.

„Správci domluví, aby tě nebalamutil,“ durdila se chůva. „Jestli neposlechne a bude ti pořád vyprávět takové hlouposti, všechno požaluji tvému otci a ten už udělá pořádek.“

„Nežaluj, chůvo,“ zaprosila Kateřina, „správce mi nic nevyprávěl, opravdu, a tatínek by se zbytečně zlobil. Má tolik starostí, vždyť se stará o opravy hradu a pro maminku teď připravuje nádherný dámský pokoj. Půjdu se tam dnes podívat, hned jak stavebníci probourají průchod z dolního na horní nádvoří. Jak to asi udělají? Vždyť je tam tlustá zed.“

„Jsi moc zvědavá a kolem bourání a staveb by ses motat neměla, je to nebezpečné,“ domlouvala už mírně chůva Kateřině, přestože byla na bourání mohutné zdi sama zvědavá.

„Tak víš co? Půjdeme se najíst, pak ale musíme alespoň chvílku vyšívát, a na to bourání se podíváme společně. Vždyť ta zeď je stará alespoň pět století, třeba to ani nepůjde,“ mudrovala spíše pro sebe žena.

„Budu vyšívát!“ zajásala Kateřina. „Abys mě mohla pochválit mamince a hlavně, společně se pak vydáme sledovat bourání starých zdí.“ Radostí poskočila a chytila chuťvu za ruku. „Můžeme do kuchyně, mám hlad,“ usmála se a táhla ji rychle ke dveřím, ke schodům do přízemí a do kuchyně, odkud se linula vůně připravované snídaně pro všechny obyvatele hradu.

„Copak dnes tak časně, děvčata?“ vítala v obličeji zarudlá kuchařka Marta dceru budoucích majitelů hradu v doprovodu chuťvy, ale hned přidala milý úsměv. „Právě jsem vyndala z pece sladké bochánky s tvarohem, co říkáš, Kateřinko, nebyly by lepší než tmavý chleba?“

„Bochánky tak krásně voní,“ našpulila dívka rty. „Dej mi alespoň dva, mám hlad a taky žízeň.“

„Na žízeň dostaneš teplé mléko s medem.“ Marta položila na stůl u dveří dva sladce vonící kouřící hrnky, pokynula oběma, aby se posadily, a pak si utěrkou setřela z čela kapky potu. „Je tady vedro, od rána pečeme bochánky a chleba na tři dny. Máme hodně práce, dnes více než jindy. Dělníkům neustále přibývá a pan Jiří přikázal, že je musím nakrmit, aby pracovali až do tmy,“ postěžovala si kuchařka.

„Vždyť ti přidal pomocníky,“ utěšovala kuchařku Ada.

„Ale jo, děvče je šikovné, mladý pomocník se stará o pece a hrnce, jenže na nohou mě ani jeden z nich neudrží,“ povzdechla si žena a vystrčila oteklý kotník ze sukni. „Nic neříkej,“ napomenula Adu, když ta jí chtěla jako vždy vyčítat, že je příliš tlustá. „Vím, že je mě hodně, ale co nadělám, když musím chutnat, co uvařím. A vařím tak dobře, že nezůstane nikdy jen u ochutnávání. Pak

vypadám jako soudek, nohy otékají a pot se ze mě řine proudem.“

„Marto, ale bochánky jsou moc dobré,“ pochvalovala si Kateřina. „Nevadí, že jsi tlustá, hlavně že pořád pečeš a vaříš takové dobroty.“

„Tak to je ta správná pochvala.“ Obě ženy se rozesmály, ale Kateřina najednou nastražila uši, přestala žvýkat. „Slyšíš, Ado?“

„Nějaké bouchání, že?“ zaposlouchala se i chůva. „Ale to není z nádvoří, spíše bych řekla, že se pustili do práce dělníci v dámském pokoji pro tvoji matku.“

„To nestihneme vyšívání,“ vyhrkla Kateřina a rychle dojídala svůj bochánek. „Chci vidět, co dělají, když se na hradě konečně něco děje,“ dodala a prosebně se na chůvu zadívala.

„To bych dostala od tvého otce vyhubováno,“ namítla chůva. „Ale víš co, obejdeme hrad, podíváme se, co je nového, a pak budeme v klidu chvíli vyšívát. Ona práce nepůjde tak rychle a nic ti neuteče,“ uklidňovala dívku, která rychle dopila své sladké mléko a vyběhla z kuchyně.

„Je celá popletená z těch řečí o strašidlech na hradě,“ stěžovala si Adalberta schvácené kuchaře.

„Něco zahlédla?“ Marta se vysíleně posadila a ukousla si svého bochánku.

„Tvrdí, že zahlédla mlhavou paní, ale to jí napovídal správce Vojtěch, hlupák starý, já si to s ním vyřídím, takhle plést hlavu malému děvčátku.“

„Ado, víš, ono na tom bude něco pravdy,“ ztišila plaše hlas kuchařka. „Mně se také jednou v noci stalo, že jsem zahlédla chodbou přecházet jakousi průsvitnou postavu. Celý hrad už spal a já jsem nakládala zajíce do zeleniny na druhý den. Bylo úplné ticho. Najednou jsem ucítila jakýsi průvan, chtěla jsem zavřít dveře, ale byly zavřené a ten závan šel chodbou společně s tou bílou postavou. Byla to

žena a vůbec si mě nevšímal. Najednou zmizela společně s průvanem.“

„Bála ses, Marto?“ žasla Adalberta. „Vždyť to musel být nějaký přízrak, zbloudilá utrápená duše, jinak by se nepotulovala po hradě.“

„Nebála jsem se, nějak jsem věděla, že mi neublíží, a navíc, byla to jen chvílička, a když jsem to vyprávěla bývalému pánovi na hradě, vysmál se mi, že jsem si přihnula pálenky. Jenže já jsem nic nepila, a když jsem se svěřila správci, vyprávěl mi, že to není jediná tajemná postava, která prochází kamennými zdmi hradu. Ale já jsem nikdy žádné další strašidlo neviděla, až teď slyším od tebe, že ji zahlédla malá Katuška. Ado,“ kuchařka se nečekaně prudce postavila na své oteklé nohy. „Buď pozorná, hlídej naši malou slečnu, ať se jí nic nestane, copak víme, co takové přízraky mohou chtít, komu se zjevují a proč?“ vyděšeně vykulila oči mohutná brada a spodní ret se jí roztrásl. „Snad jí neublíží!“

„Musím za ní!“ vzpamatovala se chuva a vyběhla z kuchyně. Na chodbě zaváhala, jestli se má vydat do patra k pokojům, nebo na nádvoří. Rychle se rozhodla a spěchala do patra.

Ve dveřích do jednoho z pokojů zůstala stát a úlevně vydechla. Její svěřenkyně seděla na klíně svého otce pana Jiřího Haislera a pozorně naslouchala uklidňujícímu vyprávění. Zaposlouchala se i chuva.

Kapitola 2

„Na hradě bydlely královny i princezny, ale je to hodně, hodně dávno, před stovkami let,“ vyprávěl pan Jiří Haisler dceři. „Jeden čas, než zemřela, obývala hrad i královna Kunhuta, a po její smrti si sem Záviš z Falkenštejna přivedl mladou uherskou kněžnu. Ale to je stará historie, hrad měl spoustu majitelů, je velmi starý.“

„Nevadí, je krásný,“ přitulila se Kateřina k otci. „A teď už bude navždycky náš?“

„To víš, chystám se hrad koupit, moc se mi líbí, ale potřebuje opravy, a to stojí hodně peněz. Uvidíme, jak bude vydělávat soukenická dílna. A ty, moje malá princezno, se musíš hodně učit, abys jednou mohla hrad zdědit a vládnout, třeba společně se svým manželem, až vyrosteš.“

„Až vyrostu, budu mít manžela?“ podivila se dívka. „Vidíš, a já jsem si myslela, že už jsem velká.“

„Hodně jsi nám vyrostla, ale musíš se ještě mnoho učit. Hlavně číst, psát a počítat, abys byla vzdělaná a chytrá, mohla vládnout na hradě, ale také potřebuješ umět hezky vyšívat, vázat koberce, šít šaty a košile. Takové věci musí umět každá hradní paní, potřebuješ všemu rozumět, abys mohla také druhým poradit, a poddaní si tě pak budou vážit a poslouchat tě,“ rozumoval pan Jiří, ale najednou ztichl a plácl se volnou rukou do stehna. „Musím na nádvoří, podívat se, jestli už řemeslníci začali s bouráním zdi.“

„Můžu s tebou, tatínku?“ chytila Kateřina otce za teplou velkou ruku a prosebně k němu zvedla oči.

„Můžeš.“ Pan Jiří modrým očím své milované dcery neodolal. Stiskl drobnou dlaň a společně se vydali do přízemí a na nádvoří. Zastihli čtyři debatující muže u průjezdu na nádvoří, kteří vševědoucně pokyvovali hlavami, šermovali rukama a všichni věděli, kde začít, aby byl průjezd co největší, ale zároveň aby nepoškodili vedlejší zdi.

„Tak už se dejte do práce,“ napomenul je hradní pán. „Celá ta tlustá zeď musí pryč, až po hradbu, to přece víte, chopte se kladiv.“ Pustil Kateřininu ruku, trochu poodstoupil, rozkročil se a založil ruce v bok, protože muži už nezaháleli a střídavě mlátili velkými kladivy do zdi. Spokojeně sledoval, jak kameny odpadávají a malta se drolí. Pak se najednou uvolnil velký kus zdi a s rachotem se zřítil k zemi. Jeden z mužů zděšením vyjekl.

„Proboha, pane, za tou zdí je kostra!“ vykřikl zaskočeně, protože v díře po vypadlých kamenech se opravdu objevila kostra lidské nohy. Zatímco i ostatní řemeslníci vylekaně zacouvali, malá Kateřina udělala pár kroků k otvoru a jako očarovaná hleděla na hrůzný nález. Nevypadalo to, že se bojí, spíše se tvářila zvědavě, ale nikdo si nevšiml, že je zasněná a jako by něčemu naslouchala. Nikdo z přítomných neslyšel mírný povzdech, neviděl jemný mlhavý opar, který se najednou vznášel kolem místa nálezu.

„Kateřinko, jdi pryč, takové věci vidět nemusíš,“ chytil otec dívku za ruku a otočil se na vyjevenou chůvu. „Odveď dceru do komnaty!“ přikázal. „A vy pokračujte, ať odhalíme celého zadržného ubožáka a necháme ho po křesťan-sku pohřbít!“ poručil mužům. Ti se hned chopili kladiv a opatrně poklepávali do zdi nad otvorem. Kameny vypadávaly lehce a za chvíli se před všemi objevila celá kostra.

„Není to žádný ubožák, je to paní,“ zašeptala Kateřinka. Stála i s chůvou otcí za zády a nedala se odvést pryč, jako by ji něco k hrůznému nálezu táhlo.

„Jak jsi to poznala?“ obrátil se k ní otec. „A proč jsi mě neposlechla? Teď se ti o té kostře budou zdát škaredé sny. Neměla ses dívat. Chůvo, hned odejděte!“

„Tatínek už se zlobí, ale já se nebojím,“ vysvětlovala Kateřina chůvě, když se nemohla dále vzpírat, protože chůva ji táhla do hradu skoro násilím.

„Musíme poslechnout, aby se otec nerozhněval ještě více,“ domlouvala chůva dívce, jenže ta se jí vysmekla a rozběhla se do domu. „Musím všechno říct mamince, ta mi dovolí, abych se dívala,“ otočila se ve spěchu na chůvu a pak už bylo slyšet jen rychlé kroky na schodech.

„Maminko!“ Kateřina vběhla do dámského pokoje, zastavila se, ale nikoho neviděla.

„Kde jsi?“ Marně se rozhlížela kolem sebe, protože jí zarazilo neobvyklé ticho. „Ráno tady přece byl zedník, tam nahore na lešení a vysvětloval mamince, jak opraví ty krásné štukové ozdoby pod stropem,“ přesvědčovala se Kateřina a zvedla hlavu. Nic, jenom lešení a až nahoru nedohlédla.

„Maminko!“ chytla Kateřinka oběma rukama jednu ze železných tyčí, a co jí síly stačily, mocně s ní zatřásla. „Jsi tam? Nevidím tě!“

Žádný hlas se neozval, ale lomcování s tyčí uvolnilo špatně připevněné desky až nahore, lešení se zachvělo a pak se horní patro s rachotem řítilo k zemi, přímo na dívku.

Kateřinu rachot zaskočil, utéct nestačila, jen se přikrčila, ucítila rány do hlavy a do zad, a pak už necítila vůbec nic. Na chvíli ztratila vědomí, ale probrala ji nesnesitelná bolest

hlavy. Sebrala všechnu sílu a pokusila se ze sebe desku shodit. Podařilo se. Postavit na nohy se ale nedokázala, tak zůstala v kleče na všech čtyřech a snažila se zhluboka roz-
dýchat nesnesitelnou bolest. Najednou ji něco zalechtalo ve vlasech a na čele, cosi ji zaštípalo v očích. Klekla si a oběma rukama si oči a vlasy promnula. Cítila něco lepka-
vého, co jí ulpělo na dlaních. Zamrkala a zírала na své ruce. Byly celé mokré od něčeho červeného, hustého, prsty se jí lepily k sobě. Kateřinka si vzápětí uvědomila, že je to krev, protože si vzpomněla, jak tekla stejně rudá hustá tekutina z krku slepice, když jí kuchař usekl hlavu.

„Usekla jsem si hlavu!“ zanaříkala dívka a pokusila se postavit na nohy. Hlava se jí motala, ale opatrně se postavila. „Maminko!“ zvolala zoufale a s nataženými krvavými rukama se vrávoravě vydala do vedlejšího pokoje. Cítila, jak jí krev stéká z čela do očí, stiskla víčka, ale zapotácela se a rychle se vši silou opřela zakrvácenými dlaněmi o bílou zeď. Několikrát se zhluboka nadechla a udělala pár dalších kroků.

„Maminko!“ Přece tady musí někde být. Přešla do dalšího pokoje, ale to už téměř neviděla. Nejen proto, že se jí víčka slepila hustou krví, ale celou ji obklopila tma, podlamovaly se jí nohy. Už nedokázala udělat ani jeden krok, zhroutila se na kolena a pak se pomalu celá sesunula k zemi. Z rány na hlavě stékal na podlahu teď už jen jemný proužek jasné krve. Dusot nohou na schodech ani volání otce neslyšela. Celou ji obklopila milosrdná mdloba, která jí nedovolila cítit bolest ani strach.

„Co to bylo za rachot?“ Pan Jiří vlétl z druhé strany do dámského pokoje a hned zjistil, že se zhroutilo nejvyšší patro lešení. „Kdo ho tak mizerně postavil a nezajistil?“ rozzlobil se, načež mu pohled sjel k zemi a na stopy krve.

„Někdo se zranil? Kdo? Kde je štukatér?“ vyptával se zbytečně, protože muž už přiběhl a společně s ním i paní Alena, Jiřího manželka.

„Ty jsi byl pryč?“ podivil Jiří. „Tak kdo shodil to lešení a kdo se zranil? Na zemi je krev!“ vykřikoval prudce, ale najednou se zarazil. „Kde je malá Kateřinka?“ vyjelo z něho s hrůzou po chvíli ticha. „Utíkala za tebou,“ obrátil se k manželce. „Chtěla ti vyprávět o tom našem hrozném nálezů kostry ve zdi,“ vysvětloval třesoucím se hlasem.

„Nenašla mě,“ vypravila ze sebe zaskočená žena vylekaně. „Tys ji nechal, aby viděla lidskou kostru?“ rozzlobila se vzápětí. „Musela se bát, jistě byla celá vystrašená a bůhvíkam se schovala.“ Udělala pár kroků do vedlejší místnosti. Pohled jí okamžitě padl na otisky krvavých malých dlaní, které na ni z bílé zdi přímo křičely.

„Proboha, dítě!“ vykřikla a podlomila se jí kolena. Hned věděla, že ty krvavé otisky nemohou patřit nikomu jinému než její Kateřince. „Je zraněná a někde bloudí!“ Zapotácela se hrůzou a Jiří ji musel podepřít.

„Tady! Tady je!“ ozval se křik z vedlejší místnosti, kam zatím přešel zedník, ale nedokázal se nad ležícím tělíčkem sklonit, aby zjistil, jestli žije, nebo jak moc je zraněná.

„Uhni!“ odstrčil ho prudce pan Jiří a poklekl k nehybné postavičce. Hned viděl, že je zle, protože měla zakrvácené vlasy i obličej a také si všiml malé zasychající kaluže krve kolem hlavy.

„Pošlete jezdce pro lékaře do města!“ přikázal a snažil se vzít dceru do náruče. Nevěděl, jak ji chytit, hlava jí přepadla dozadu, ruce i nohy bezvládně visely.

„Je celá jako bez života,“ zanařikala paní Alena, ale pokusila se dceři hlavu alespoň podepřít, když se Jiřímu podařilo postavit se s bezvládným tělíčkem v náruči na nohy.

„Snad je to jenom z té rány do hlavy,“ doufal nešťastný otec a spěchal do Kateřinina pokoje.

„Svatá matko Boží!“ spínala mezi dveřmi ruce chůva Ada. „Co se stalo? Vždyť vypadá jako mrtvá, je bílá jako stěna, dýchá vůbec?“ Sklonila se k dívčíným ústům, když ji otec položil na postel.

„Dýchá!“ zašeptal pan Jiří. „A kde jsi byla ty, Ado, když tvoje svěřenkyň bloudila po hradě?“ vyjel na chůvu vyčítavě. „Starat se o mou dceru je tvoje jediná povinnost, za to tě přece platíme. Kdybys dělala dobře svoji práci, nikdy by se takové neštěstí nemohlo stát.“

„Ale, pane, vy jste přece s dcerkou odešel, vedl jste ji za ruku, tak jsem si myslela, že zůstane s vámi a bude v bezpečí,“ rozplakala se chůva.

„Jenže pak jsem musel zůstat na nádvoří u kostry, aby ji chlapi dostali ven z díry ve zdi bez poškození, a Kateřinka zatím odběhla.“ Zvedl hlavu k manželce. „Ona utíkala za tebou, aby ti všechno povyprávěla, kdes byla? Zase tě zajímal jen tvůj nový pokoj, místo abys vyslechla svoji dceru?“

„Ty zmetku!“ zasyčela paní Alena. „Všechno jsi zavinil ty a teď chceš vinu svádět na druhé? Jen si přiznej, že ti utekla, že jsi ji neuhlídal. To tvojí vinou tady teď leží, a jestli zemře, budu tě do smrti proklínat!“ zlobila se nešťastná paní.

Tentokrát chůvu prudká nenávistná slova překvapila. Věděla, že si nový hradní pán s manželkou zrovna nerozumí a že se často hádají, protože paní o zakoupení hradu nechce ani slyšet, ale aby dávali nesoulad najevo i nad zraněnou dcerou v nebezpečí života, to ji překvapilo.

Věděla, že pan Jiří se pro koupi hradu ještě nerozhodl a že si chce nejdříve život hradního pána vyzkoušet, ale tajně doufala, že se zde jednou usadí, už kvůli malé Kateřince, kterou tolik miloval a která byla novým bydlením nadšená.

„Bože, ochraňuj naši malou slečinku,“ zašeptala chůva polohlasem, protože ani ona by se životu na tak honosném sídle nebránila. Jenže teď je najednou všechno jinak. Neštěstí dcery jako by tu zlobu mezi manžely ještě prohloubilo, než aby je společná naděje a víra v uzdravení spojila, pomyslela si chůva a otočila hlavu ke dveřím.

„Dal jste si mě zavolat pane? Kde je zraněná dívka?“ spěchal k loži felčar z městečka pod hradem. Bylo vidět, že posel už mu řekl, co se stalo.

„Zachraň moji dceru a zasypu tě zlatáky,“ prosil Jiří Haisler a udělal vysokému šlachovitému muži místo, aby mohl dívku prohlédnout.

„Omyjte tu ránu octovou vodou,“ přikázal rychle muž, a než chůva příkaz provedla, hmatal dívce na zápěstí, pak pokýval hlavou a prohlížel ránu na hlavě.

„Pane, vaše dcera žije, ránu na hlavě ošetřím, musím ji zašít, přestane krváčet, ale co se děje v hlavě, jak moc je poškozená kost na lebce, nebo nedej Bože mozek, to odhadnout nedokážu.“

„Co tím chceš říct?“ Jiřímu se chvěly rty.

„Že tvoje dcera bude potřebovat čas. Musíme počkat, až se probere. A jestli se, pane, probere, až potom uvidíme, jestli bude jako dříve. Poškození mozku je velmi vážný stav a také se může projevit až během několika dnů, už jsem se s takovým úrazem setkal.“

„Co mám dělat?“ zalapal Jiří zděšeně po dechu.

„Čekat, pane, nic jiného nezbývá než čekat.“ Felčar mírně pokrčil rameny, pak se posadil ke Kateřině, nahmatal tep, zvedl jí víčko.

„Je mladá a silná, snad se všechno spraví,“ pokoušel se utěšit nešťastného otce. „Teď musím odejít, ale jestli chcete, navečer se vrátím, třeba se dcera probere.“ Zvedl se z lože, ale hned se prudce k nemocné obrátil.

„Neodcházej, paní, zůstaň se mnou,“ zaznělo mu za zády téměř neslyšně, a proto se rychle sklonil k dívčiným ústům.

„Kateřinko, co to říkáš? Slyšíš mě? Promluv ještě,“ naléhal na dívku a pobídl otce, aby i on k dceři mluvil.

„Kateřinko, děvčátko moje, to jsem já, tvůj otec, poznáváš mě? Slyšíš mě?“ prosil Jiří plačtivě.

„Zabili mě,“ ševalila dívka sotva se pohybujícími rty a Jiří se vyplašeně zahleděl na felčara.

„Má úplně jiný hlas, takový zastřený a smutný. Co se to s ní stalo?“

„Musíte mě pomstít,“ šeptala Kateřinka a otevřela oči. Jenže jako by nikoho neviděla. Nepřítomný pohled měla upřený někam do dálky. „Zabili mě za to, že jsem ho milovala.“

„Proboha dítě, co to říkáš?“ Jiří ničemu nerozuměl.

„Koho milovala? Vždyť je to ještě dítě a promlouvá nějakým úplně cizím hlasem.“

„Neodcházej, paní,“ ozvalo se jasněji a Jiří vzal dceru za ruku. „Teď už je ten hlas její, ale předtím jako by za ní promlouval někdo jiný. Co to znamená? Co se to děje?“ ptal se zoufale, ale nikdo mu neodpověděl.

„Zůstaňte u ní, já se navečer vrátím, hlídejte ji,“ pronesl rozpačitě felčar a lehkým pokynutím hlavy se rozloučil.

„Zbláznila se, a je to tvoje vina!“ naříkala paní Alena. Posadila se k dceři, chytila ji za ruku a volnou dlaní si stírala z tváří slzy.

Kapitola 3

V pokoji malé Kateřiny se stmívalo rychleji než za zdmi obytné části hradu. Šero jako by vystupovalo z koutů místnosti a naplňovalo celý prostor tichým smutkem. U dcery na loži seděl zhroucený otec, držel ji za ruku a sledoval každé její nadechnutí.

Nehybná jako socha seděla v křesle paní Alena, v duchu se modlila a prosila Boha, aby dceru uzdravil. Zlost na manžela ji nepřecházela, pořád byla přesvědčená, že všechno je jeho vina. To on pořád chce koupit hrad! To on opravuje po požáru soukenickou dílnu mezi hradbami a myslí si, že zbohatne a bude z hradu vládnout okolí. Ale ještě se nerozhodl, ještě není všem dnům konec a všechno může být jinak. Alena si tlumeně odkašlala, pak se zvedla a přešla k oknu. Chtěla ho zavřít, protože z venku kromě šera vnikal do pokoje i večerní chlad, ale zarazila se a jako očarovaná hleděla nad východní obzor, který se projasnil vycházejícím neobvykle velkým úplňkem. Paní Alenu zamrazilo. Jak magický večer! A zrovna dnes, kdy nás čeká bezesná noc, plná starosti a zoufalství.

„Kdyby se nám nestalo takové neštěstí, řekla bych, že dnešní noc bude kouzelná,“ promluvila tiše, aniž by se otočila od okna.

„Už ses uklidnila?“ zvedl se od dcery Jiří a stoupl si vedle manželky. „Bože můj, máš pravdu, je to, jako by se nebe otevřelo a samotný Bůh si na svět a na nás potřeboval

posvítit,“ vydechl okouzleně. „Kéž by síla úplňku pomohla naší Kateřince přežít,“ pronesl smutně a otočil se k dceři. Zdála se mu zase úplně bez života, rychle se k ní sklonil.

„Dýchá, pořád ještě dýchá,“ pronesl s úlevou a všiml si, že zářivé světlo měsíce v úplňku pomalu proniká do pokoje a naplňuje celý prostor téměř hmatatelným bělavým jasem.

„Pane Jiří, jak se daří naší malé Kateřince?“ ozvalo se starostlivě ode dveří.

„Pořád ještě dýchá, snad se uzdraví,“ odvětil Jiří a otočil hlavu ke starému bělovlasému muži, správci hradu Vojtěchovi. Více se mu ale mluvit nechtělo, protože nevěděl, co si má o starci myslet, a měl před ním jakýsi ostych a respekt, jehož se nedokázal zbavit. Věděl, že Vojtěch žije na hradě celý život, a kdyby musel svůj domov opustit, snad by zemřel žalem. Jiří souhlasil, že pokud hrad koupí, starý správce v něm zůstane a dožije tam.

„Pane, zůstaňte u ní, dnešní noc rozhodne, má neuvěřitelnou magickou moc,“ začal rozumovat stařec.

„Nemusíš mi radit, co mám dělat, nehnu se od dcery ani na krok,“ odsekl Jiří podrážděně, ale rychle ztichl, protože se mu zdálo, že se Kateřinka opět pokouší promluvit.

„Nezlob se, můj pane, nemůžu za to, stalo se, nedokázala jsem se tomu ubránit,“ ševalila dívka zase jakýmsi cizím tlumeným hlasem, který Jiří nepoznával.

„Myslíš, Vojtěchu, že ta rána ji mohla tak poznamenat? Dokonce jí proměnila hlas, jako by z ní mluvil někdo jiný.“ Podíval se na starce smířlivě, protože se dceřiny proměny začínal bát a byl by vděčný za každé rozumné vysvětlení.

„Pane Jiří, vždyť říkám, dnešní noc má čarovnou moc a hlavně, vždyť jste dnes našli a vysvobodili z hradební zdi kostru bývalé hradní paní, to je pro ni velký den. Dokážete si představit, jak dlouho musela čekat na své odhalení a vysvobození z krutého hrobu?“

„Co to meleš, starochu, co si to vymýšlíš?“ Jiří už nedokázal ovládnout zlost. „Co má kostra společného s neštěstím naší Kateřinky? Hrad zde stojí staletí a víš, kolik nepřátel se ho muselo pokusit dobýt? Jistě jsme našli kostru nějakého poraženého nepřítele, najatého žoldáka, který padl obráncům hradu do rukou a pro výstrahu ho zazdili. Nebo proto, aby dával hradbám sílu, copak nevíš, že podle pověry oběti nepřátel zazděných do zdi posilovaly obranu?“

„Vím to, pane, znám hodně pověstí nejen o hradech, ale především o našem Svojanově, a jsem si jistý, že do zdi byla zaživa zazděná žena, podle toho, co se vypráví, prý nevěrná žena, za trest a kvůli své lásce. Také si myslím, že dnes se k nám její duše pokouší promlouvat a využívá k tomu bezvědomí vaší Kateřinky. Je nešťastná a chce, abychom poznali pravdu o jejím neštěstí, nespravedlivé kruté smrti.“

„To nesmí! Nesmí Kateřinku zneužít!“ vykřikoval zoufale Jiří. „Bože!“ Chytil se za hlavu. „Takové nesmysly! A jak tohle všechno víš? Vždyť to jsou řeči starých pověřivých bab.“

„Prohlédl jsem si kostru ženy, má zničené, poškrábané a polámané kosti na konečcích prstů. To svědčí o tom, že se snažila ze svého hrobu dostat ven a že když ji zazdili, ještě žila. A pak, pane, jsem už několikátá generace správců na Svojanově a můj praděd sepisoval pověsti, které se k hradu váží, a příběhy, které se prý docela jistě udály. Také se ve svých zápisech zmiňuje. Čas od času někdo zahlédl přízrak, mlhavý obrys ženy, který se prý právě při silném úplňku v hradních chodbách zjevoval. Jenže jen někomu, myslím, že citlivějším vnímavým lidem, nebo třeba dětem, které ještě věří na pohádky, víly a strašidla, jako je vaše Kateřinka. Vždyť ona sama mi řekla, že ji zahlédla a vůbec se mlhavého přízraku paní nebála.“